

Beslissing van de Raad voor de Journalistiek

over de klacht van

K.

tegen

Het Belang van Limburg

Met vier mails van 13 en 14 september 2021 dient mevrouw K. een klacht in tegen Het Belang van Limburg. Aanleiding zijn drie artikels en drie podcasts.

- Artikels van 4 september 2021:
  - *“Ik vroeg hem of hij mij ook ging doodschieten”*;
  - *Vrijspraak voor Assisen. “Papa verdiende de gevangenis, maar stapte buiten met een blanco strafblad”*;
  - *Nieuw leven in de VS. “Ik ben niet meer het arme meisje dat medelijden verdient”*.
- Podcasts van 11 september 2021 onder de hoofding *De moordenaarsrit*:
  - *Deel 1: Het kind dat haar vader zag moorden*;
  - *Deel 2: Triomftocht tegen wil en dank*;
  - *Deel 3: Een nieuw leven*.

Redactiemanager Toon van den Meijdenberg van Mediahuis antwoordt met een brief van 13 oktober, waarop K. reageert met een mail van 14 oktober 2021.

De Raad voor de Journalistiek heeft op vraag van beide partijen een uitspraak gedaan op basis van de stukken, zonder een hoorzitting te houden.

DE FEITEN

De artikels en podcasts maken deel uit van de reeks ‘Van Moord tot Verdict’. Ze gaan over een assisenproces van 33 jaar geleden, waarbij een man werd vrijgesproken op basis van onweerstaanbare drang, nadat hij twee jaar voordien zijn ex-vrouw en haar nieuwe vriend had doodgeschoten.

In de artikels getuigt de dochter van de man die als 11-jarige zag hoe haar vader haar moeder doodschoot. In het getuigenis vermeldt ze dat haar vader ook vier kinderen had uit een eerder huwelijk. Haar vader werd vrijgesproken op basis van artikel 71 uit het Strafwetboek over onweerstaanbare drang. De dochter zegt dat ze dit oneerlijk vond omdat haar vader de gevangenis verdiende, maar buiten stapte met een blanco strafblad. Ze zegt dat het verhaal dat ze vertelt haar waarheid is waarmee anderen het mogelijk oneens zullen zijn, maar het zijn haar herinneringen en van niemand anders.

In de eerste podcast vertelt de vrouw het verhaal uit de artikels, in de tweede en derde komt de advocaat van haar vader aan het woord. Hij licht de strategie van zijn toenmalige verdediging toe en zegt dat het een betere oplossing zou zijn geweest als de man verantwoordelijk was gesteld en een straf van twee jaar had gekregen, gelijk aan zijn voorhechtenis. Hij vertelt dat hij artikel 71 over onweerstaanbare drang nooit meer heeft gebruikt omdat hij ondervond welke impact een vrijspraak kan hebben op de nabestaanden van slachtoffers.

DE STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

KLAAGSTER is de halfzus van de vrouw die getuigt in de artikels en podcasts en een van de vier kinderen uit het eerdere huwelijk van de vader.

Zij zegt dat de artikels en podcasts oude wonden openrijten. Ze vraagt zich af waarom ze zijn gepubliceerd met de naam en foto's van haar vader en zonder dat de journalist haar vooraf heeft verwittigd of gevraagd wat ze ervan vond.

De artikels en de podcasts schenden het privéleven van klaagster en haar kinderen en kleinkinderen door de vermelding van de naam van haar vader en door het getuigenis van haar halfzus. Dat maakt haar herkenbaar. De naam van klaagster wordt weliswaar niet genoemd, maar de naam van haar vader wel, samen met de vermelding dat hij vier kinderen had uit een vorig huwelijk. Daardoor weten mensen dat het over haar gaat.

Klaagster zegt dat haar halfzus niet alles had mogen uitsmeren in de pers. Door haar hang naar aandacht komen de gebeurtenissen opnieuw onder de aandacht van heel Limburg, terwijl haar halfzus onder een nieuwe naam in de Verenigde Staten woont.

HET BELANG VAN LIMBURG

In het algemeen hebben assisenzaken altijd een impact op de families van daders en slachtoffers, zegt Het Belang van Limburg, maar in essentie raken ze de samenleving als geheel en privacy kan geen reden zijn om de pers te verbieden om erover te schrijven. Dat geldt niet alleen op het moment zelf, maar ook nadien. Oude assisenzaken worden vaak ter vergelijking opnieuw aangehaald. Het kan niet dat de pers ze niet meer ter sprake zou mogen brengen.

In dit geval zijn er ook bijzondere omstandigheden die dit wettigen. De vrijspraak van een man die twee mensen doodschoot, deed destijds de gemoederen hoog oplaaien. De advocaat van de dader getuigt daarover in de podcasts. Hij riep onweerstaanbare drang in en de vraag blijft legitiem of de volksjury dit correct heeft toegepast. Alleen al daarom horen de artikels en podcasts thuis in de reeks over ophefmakende Limburgse moordzaken.

Nog doorslaggevend is het feit dat de belangrijkste getuige in de zaak nooit werd gehoord en nooit de kans kreeg om haar visie op de feiten te geven. De dochter die haar moeder zag doodschieten door haar vader werd niet gehoord op het assisenproces omdat ze te jong was, terwijl zij als dochter van dader én slachtoffer en als enige ooggetuige de meest betrokken en meest relevante partij was, op de dader na. Het is de eerste keer dat zij over de feiten getuigt en het is haar verhaal dat Het Belang van Limburg brengt. Ze schetst de dubbele gevoelens waarmee ze worstelt, analyseert de gebeurtenissen en stelt vragen bij het eindoordeel van onweerstaanbare drang, waarmee ze het niet eens is. Ze stoort zich ook aan de argumenten waarom ze niet mocht getuigen tijdens het proces.

Haar vader is overleden, maar zijn toenmalige raadsman spreekt voor hem, waarbij het merkwaardig is dat die zelf toegeeft dat zijn cliënt niet helemaal vrijgesproken had moeten worden en dat een veroordeling voor de in voorhechtenis uitgezeten tijd voldoende zou zijn geweest, maar dat dit technisch gezien niet mogelijk was. Hij geeft ook aan hoe groot de impact van dergelijke vrijspraak is voor de familie van het slachtoffer en de samenleving.

Zo leggen de artikels en podcasts de vinger op een belangrijke discussie over de toepassing van artikel 71 van het Strafwetboek over onweerstaanbare drang. Bovenal was het belangrijk om eindelijk de belangrijkste ontbrekende stem te laten horen in een zaak die destijds veel stof deed opwaaien en waarover veel Limburgers zich een oordeel hebben gevormd. Het heeft geen zin om dit te doen zonder minimale gegevens over de zaak en de dader te vermelden en het kan niet anoniem.

BESLISSING

De artikels en de podcasts belichten de assisenzaak van 33 jaar geleden en de vrijspraak wegens onweerstaanbare drang in dit geval vanuit een nieuwe invalshoek, met enerzijds het verhaal van de dochter van dader en slachtoffer die nooit eerder publiek had getuigd en anderzijds het getuigenis van de advocaat van de dader. Het staat de journalist en de redactie vrij om dit te doen. Het behoort tot hun redactionele vrijheid om te bepalen vanuit welke invalshoek en in welke context ze een onderwerp belichten.

Dat bij die actuele verwijzing naar de assisenzaak, met aandacht voor de maatschappelijk belangrijke discussie over het principe van onweerstaanbare drang, de naam van de dader wordt vermeld, betekent geen schending van het privéleven van zijn nabestaanden, met name klaagster en haar kinderen en kleinkinderen. Evenmin schendt de journalist het privéleven van klaagster door haar halfzus te interviewen over haar visie op en beleving van de gebeurtenissen. De artikels en podcasts vermelden in verband met klaagster enkel dat de dader vier kinderen had uit een vorig huwelijk, zonder hun voornamen te noemen.

Het was niet nodig om klaagster voor publicatie om een reactie te vragen. De artikels en podcasts uiten geen beschuldigingen ten aanzien van klaagster en de advocaat van haar intussen overleden vader komt in de podcasts ruimschoots aan het woord.

Om die redenen is de Raad voor de Journalistiek van oordeel:

De klacht is ongegrond.

Brussel, 13 januari 2022